Zły strażnik - Diabeł

Oszczerstwo, nadużycie sprawiedliwości

Byłeś w Edenie, ogrodzie Bożym; (...) aż dotąd, gdy odkryto u ciebie niegodziwość – Ezech. 28:13,15.

„Synu człowieczy, zanuć pieśń żałobną nad królem Tyru i powiedz mu: Tak mówi Wszechmocny Pan: Ty, który byłeś odbiciem doskonałości, pełnym mądrości i skończonego piękna, byłeś w Edenie, ogrodzie Bożym; okryciem twoim były wszelakie drogie kamienie: karneol, topaz i jaspis. chryzolit, beryl i onyks, szafi r, rubin i szmaragd; ze złota zrobione były twoje bębenki, a twoje ozdoby zrobiono w dniu, gdy zostałeś stworzony. Obok cheruba, który bronił wstępu, postawiłem cię; byłeś na świętej górze Bożej, przechadzałeś się pośród kamieni ognistych. Nienagannym byłeś w postępowaniu swoim od dnia, gdy zostałeś stworzony, aż dotąd, gdy odkryto u ciebie niegodziwość. Przy rozległym swoim handlu napełniłeś swoje wnętrze gwałtem i zgrzeszyłeś. Wtedy to wypędziłem cię z góry Bożej, a cherub, który bronił wstępu, wygubił cię spośród kamieni ognistych. Twoje serce było wyniosłe z powodu twojej piękności. Zniweczyłeś swoją mądrość skutkiem swojej świetności. Zrzuciłem cię na ziemię; postawiłem cię przed królami, aby się z ciebie naigrawali” (Ezech. 28:12-17).

Ta wizja diabła została dana Ezechielowi w celu podkreślenia tego, jak nisko szatan upadł od chwili swego stworzenia. Był kłamcą i oszczercą już na samym początku zapisu historii biblijnej. Określenie oszczerca dotyczy kogoś, kto hańbi lub obmawia drugiego w celu osiągnięcia własnego wywyższenia. Diabeł próbował to uczynić wtedy, gdy starał się postawić ponad Wszechmocnym, o czym wspomina prorok Izajasz: „A przecież to ty mawiałeś w swoim sercu: Wstąpię na niebiosa, swój tron wyniosę ponad gwiazdy Boże i zasiądę na górze narad, na najdalszej północy. Wstąpię na szczyty obłoków, zrównam się z Najwyższym” (Izaj. 14:13-14).

Nie mamy powiedziane, kiedy dokładnie miało miejsce to wydarzenie, gdy szatan odpadł od łaski w niebie. 1 Księga Mojżeszowa opisuje sposób, w jaki zwiódł naszych pierwszych rodziców: „Na to rzekł wąż do kobiety: Na pewno nie umrzecie, lecz Bóg wie, że gdy tylko zjecie z niego, otworzą się wam oczy i będziecie jak Bóg, znający dobro i zło” (1 Moj. 3:4-5). Istnieje duże prawdopodobieństwo, że kobieta nie znała wszystkich konsekwencji związanych ze znajomością „dobrego i złego”, co szatan wykorzystał we własnym celu. W zwodniczy sposób wykorzystał Boże instrukcje dane Adamowi i Ewie, aby stanąć ponad Bogiem. Nadużył sprawiedliwego, prawego Bożego nakazu.

Diabeł

Słowo „diabeł” pochodzi z greckiego określenia „diabolos” (Strong #1228) które oznacza oszczercę, albo kogoś kto nadużywa sprawiedliwości. W Piśmie Świętym mamy wiele wzmianek o demonach, które są na usługach diabła. Mimo to, diabeł jest tylko jeden. Zapis 1 Księgi Mojżeszowej jest pierwszym miejscem, z którego dowiadujemy się o tym, który sprzeciwił się Bogu. Kolejną wzmiankę znajdujemy w Księdze Joba. Diabeł jest złośliwym przeciwnikiem Boga i człowieka, w związku z czym oskarża on człowieka przed Bogiem. Wynika jasno z zapisu rozmowy między nim a Bogiem, że czas zajmują mu próby zwodzenia i doprowadzania do potknięć ludzi żyjących na świecie. Następujący epizod miał miejsce w niebie: „Otóż zdarzyło się pewnego dnia, że przybyli synowie Boży, aby się stawić przed Panem, a wśród nich przybył też i szatan. I rzekł Pan do szatana: Skąd przybywasz? A szatan odpowiedział Panu, mówiąc: Wędrowałem po ziemi i przeszedłem ją wzdłuż i wszerz. Rzekł Pan do szatana: Czy zwróciłeś uwagę na mojego sługę, Joba? Bo nie ma mu równego na ziemi. Mąż to nienaganny i prawy, bogobojny i stroniący od złego” (Job. 1:6-8).

Bóg w swej wszechwiedzy, przedstawia diabłu Joba. Stwórca w swej nieskończonej mądrości znał zawczasu wynik tej próby, lecz pozwolił, aby jej opis został zachowany ku naszemu pouczeniu i dla naszego rozwoju: „Na to szatan odpowiedział Panu, mówiąc: Czy za darmo jest Job tak bogobojny? Czy Ty nie otoczyłeś go zewsząd opieką wraz z jego domem i wszystkim, co ma? Błogosławiłeś sprawie jego rąk i jego dobytek rozmnożył się w kraju. Lecz wyciągnij tylko rękę i dotknij tego, co ma; czy nie będzie ci w oczy złorzeczył?” (Job. 1:9-11).

W związku ze złem jakie diabeł zaszczepił na świecie, Pismo Święte przestrzega nas, że w czasach ostatecznych (w których obecnie żyjemy), ludzkość upodobni się do szatana, stanie się samolubna, chełpliwa, arogancka, nieprzejednana, chciwa złośliwych plotek, pozbawiona samokontroli, nienawidząca wszystkiego tego, co dobre (2 Tym. 3:1-3).

Smutną rzeczą jest to, że i w naszych zgromadzeniach pojawiły się obmowy i plotki między tymi, którzy wcześniej kroczyli ostrożnie w obliczu Pana. W związku z tym, musimy teraz wołać do Niego aby zechciał naprawić nasze postępowanie tak, abyśmy nie stali się

tymi, którzy przychodzą z wielkiego ucisku: „I odezwał się jeden ze starców, i rzekł do mnie: Któż to są ci przyodziani w szaty białe i skąd przyszli? I rzekłem mu: Panie mój, ty wiesz. A on rzekł do mnie: To są ci, którzy przychodzą z wielkiego ucisku i wyprali szaty swoje, i wybielili je we krwi Baranka” (Obj. 7:13-14). Brak kontroli nad swłasnym zachowaniem może w najgorszym wypadku doprowadzić do drugiej śmierci (Obj. 2:11).

Sprawiedliwość

Słowo sprawiedliwość oznacza zdolność stosowania zasad rozsądku do ogólnie przyjętych standardów tego co dobre i złe. W ogrodzie Eden Bóg dał Adamowi i Ewie wyraźne polecenie, aby nie jedli owocu z drzewa poznania dobra i zła. Przykazanie to było zupełnie jasne zaś Adam zdawał sobie sprawę z tego, że było uzasadnione i prawe. Dlaczego zatem Ewa, a potem sam Adam, przekroczyli prawo które dał im Bóg? Po pierwsze, szatan odwołał się do cielesnej natury Ewy. Chciała ona być jak Bóg, znać dobro i zło. Owoc był miły na wejrzeniu i potęgował pragnienie osiągnięcia mądrości. Podobnie i dzisiaj, diabeł skutecznie przekonuje przeważającą część ludzkości aby ta uległa tej samej pokusie osiągnięcia stanu na podobieństwo Boga, zdobycia wszystkiego, podążania za pragnieniami świata. Większość współczesnych ludzi odwraca się dziś od Biblii, ponieważ ona potępia ich pragnienia. Adam i Ewa nie mieli tej wiedzy, jaką my mamy dzisiaj. Szatan był aniołem najwyższego rzędu i piastował stanowisko strażnika w ogrodzie Eden i właśnie w tym ogrodzie wypaczył sprawiedliwe przykazanie, jakie dał Bóg. W dzisiejszych czasach Pismo Święte jest wyznacznikiem tego co wolno, a czego nie można czynić. Boże instrukcje są rozsądne i prawe.

W chwili swego stworzenia, diabeł został nazwany Lucyferem, co oznacza „ten, który niesie światło”. Prorok Izajasz opisuje wielki upadek tego, który kiedyś był piękną duchową istotą: „O, jakże spadłeś z nieba, ty, gwiazdo jasna, synu jutrzenki! Powalony jesteś na ziemię, pogromco narodów!” (Izaj. 14:12). Pismo Święte wskazuje, że niebo zamieszkują rozmaite rodzaje aniołów, na wielu poziomach istnienia, a w szczególności moce, władze, cheruby oraz serafy. Najwyższym rangą jest Michał, archanioł, oraz Lucyfer, cherub zwierzchni.

Prorok Izajasz opisuje Lucyfera jako gwiazdę poranną (Izaj. 14:12). W Nowym Testamencie św. Piotr wspomina o drugiej „gwieździe”, odnosząc się do Jezusa: „Mamy więc słowo prorockie jeszcze bardziej potwierdzone, a wy dobrze czynicie, trzymając się go niby pochodni, świecącej w ciemnym miejscu, dopóki dzień nie zaświta i nie wzejdzie jutrzenka w waszych sercach” (2 Piotr. 1:19). „Ja, Jezus, wysłałem anioła mego, by poświadczył wam to w zborach, Jam jest korzeń i ród Dawidowy, gwiazda jasna poranna” (Obj. 22:16).
Z tych dwóch gwiazd porannych, jedna upadła okazując nieposłuszeństwo wobec sprawiedliwego przykazania Bożego, druga zaś niesie ratunek całej ludzkości. Gdy w niebie podjęta została dyskusja, w jaki sposób uratować upadły rodzaj ludzki, możemy niemalże usłyszeć naszego Pana zwracającego się do niebieskiego Ojca: „Oto ja, poślij mnie”. Wybory dokonane przez te dwie gwiazdy ilustrują dwie drogi otwarte dzisiaj dla ludzkości: szeroka droga wiodąca do zniszczenia oraz wąska droga prowadząca do życia! Obyśmy wiernie wytrwali na wąskiej drodze dopóki nie osiągniemy naszego celu.

Kent Humphreys